Napsal uživatel Mandelinka
Pondělí, 19 Listopad 2001 01:00

Neodsuzujme predem. Myslím, že tuto vetu bychom si meli opakovat pokaždé, aby nás neovládaly jen predsudky a vlastní názor jsme nepohrbili v papouškování cizích a povrchních soudu. Když jsem videl Martina Maxu poprvé, nekdy pred rokem v TV, za moc to nestálo, abych odpovedel sloganem z jeho písne. Pri poslechu jeho první desky C´est la vie , jsem mel také pocit urcité šablonovitosti, i když v pozadí byla cítit poctivost remesla. Snaha o uprímnost výpovedi a odvaha jít vlastní cestou. Byl jsem zvedav na nový projekt, který spatril svetlo sveta koncem října.

"Je težké sám sebe škatulkovat. Hrajeme zkrátka melodický bigbítek, pocitove príbuzný Springsteenovi, Dire Straits, anebo Stingovi. Nutno ale ríct, že u nich inspiraci nehledám - když se chci hudebne vyžít, zalezu si nekam sám s kytarou, hraju a skládám i nekolik hodin v kuse."

Tohle ríká o sobe MM na svých stránkách. Rekl bych, že nová deska, více než ta první, tomu dává i za pravdu. Obcas tam slyším neco nebo nekoho z cizí i naší scény (napr. Ch.Rea - Je to prostý ci nový AG Flek v písních Vím o tom svý, Básnicka) která má tu kvalitní folkrockovou tvár, ale vykrystalizované je to do príjemne stravitelné podoby made in Maxa. Není to žádný popík v ceském balení, ba naopak hudba snesitelná pro ucho posluchace FC a pomezních žánru. Hudba je na nové desce vyvážená. Výborne se zde prolínají akustické nástroje s elektrikou a nezní zbytecne preplácane ci hlucne. To ostatne MM tvrdí i na svých stránkách. *Pís nicce se musí sloužit. To je nejen úkol všech doprovodných nástroju, ale i úkol zpevákuv.*
A opet bych dal autorovi za pravdu a pripsal bych mu to k plusu.

Pristupme k melodickým nápadum. Najdou se zde veci hezké (Vím o tom svý, Je to prostý, Pomalý kone, Muzeum voskových figurín, Básnicka) i veci které se podobají nejen nekterým skladbám na desce, ale i na predchozím albu. Tak trochu se autor obcas "zacyklí". Ono asi není jednoduché být písnickárem (vubec vám to písnickári nezávidím), být odkázaným sám na sebe v textech a melodiích a neopakovat se.

"Jestli jsem chtel být písnickárem? Vždyt já jím nejakou dobu byl! Ale spíš jen z nedostatku muzikantu kolem sebe. A hlavne, treba Merta se nakonec dal jakousi jinou, komplikovanou cestou, zatímco já jsem clovek, který svet vnímá stále jednodušeji a snaží se dostat prímo k jádru veci. Dnes mám treba úplne jiný pohled na kvalitu textu a poezie než ve dvaceti: "Píšu s vedomím, že nejhezcí je text, ve kterém vety plynou úplne obycejne a prirozene, ale pritom každá z nich má svou pruraznost, najde si svého posluchace a toho ohromí jednoduchostí... Jen nevím, jestli takové umím," dodává zpevák, kytarista, skladatel. Tímto konstatováním samotného autora se dostávám k otázce kolem textu. Když si prectu pár rádek z každé písne,

cítím, že je to má kvalitu a nekteré obrazy se mi líbí hodne (pr.
vlasatej andel si vbodl snení do žíly na ruce, Never tomu, že máváš-li krídly, patrí ti nebe. To ti osud doprál, at se na chvíli proletíš)
, ale když jsem poslouchal asi tak tretí skladbu zacalo mi neco vadit. Ten pocit ve mne narustal než jsem došel na to, co to je. Textum chybí strucnost a výstižnost s úderností na menším prostoru a zjistil jsem, že kdybych obcas jeden dva verše z textu vyhodil, nic by se nestalo. To velké množství slov zpusobuje obcasné lámání cestiny pres koleno - obracení prízvuku, ci nestejný pocet hlásek ve verších (pr. tvár - scénár v písni Producent). Tématicky se mi písne povetšinou líbí až na obcasné mírné moralizování ci hlas generacní (Casy se mení, Zatím) to opravdu nemusím, ackoliv to obcas sám delám též J. :-)

Secteno a podtrženo : Je to hezká deska a je zatím cítit, jak jsem ríkal na zacátku, poctivost remesla. Rozhodne není odsouzeníhodná, a kdyby mely folkové ci podobne žánrové kapely takovouhle snahu o výpoved a provedení písní, bylo by to moc fajn